

Η γενιά μου, όσοι δηλαδή γεννήθηκαν τη δεκαετία του '50, ήταν αρκετά τυχερή ώστε να μην ζήσει ούτε το ζόφο της Κατοχής και της πείνας, μήτε τον όλεθρο του Εμφυλίου. Μεγαλώσαμε βέβαια μέσα σε ένα συχνά, οξυμένο μετεμφυλιακό κλίμα, αλλά έως εκεί.

Όσοι από εμάς ένιωσαν την ανάγκη και υποθέτω ότι δεν είναι λίγοι, έσκυψαν με σεβασμό στο παρελθόν. Μίλησαν με τους προπάτορες, έψαξαν τις πηγές και απέκτησαν μια άποψη για το παρελθόν. Εκτιμώ δε, ότι κανείς από αυτούς, όπου κι' αν ανήκει πολιτικά δεν θα επιθυμούσε να ζήσει μια επανάληψη του παρελθόντος, για κανένα λόγο. Κι' όμως στη τρέχουσα πολιτική σκηνή συμβαίνουν, τόσα ώστε μια έντονη, πολωτική πραγματικότητα απειλεί ισορροπίες δεκαετιών.

Προφανώς οι ρίζες αυτής της πόλωσης βρίσκονται και στην οικονομία. Όχι δηλαδή ότι το '63, το '73 ή ακόμα και το '83 οι Έλληνες ήταν πλουσιότεροι, αλλά το 2013 βιώνουν, για μια τουλάχιστον τετραετία μια σαφή οπισθοδρόμηση, μια απίστευτη ανατροπή. Ακόμα χειρότερα, το μέλλον προβάλλει ζοφερό και μια πικρή αίσθηση αδικίας κατακλύζει τους περισσότερους. Κι' όταν η αδικία μεταλλαχτεί σε οργή, εξαγριωθεί το τέρας της ανεργίας, οξυνθεί το πρόβλημα της λαθρομετανάστευσης προστεθούν και λίγες δόσεις πολιτικάντικου αμοραλισμού, τότε τα αποτελέσματα γίνονται ανεξέλεγκτα.

Δεν μπορώ να ξέρω, ούτε να καταλάβω τους λόγους που ένας 45χρονος εργαζόμενος στην ιχθυόσκαλα, κάτοικος φτωχής συνοικίας, πατέρας δυο τέκνων μαχαίρωσε αναιτίως και φόνευσε 34χρονο συντοπίτη του μετά μάλιστα, από ότι κατ' αρχήν διαφαίνεται, οργανωμένη επί τούτου κινητοποίηση. Δεν είναι μόνον το φονικό. Είναι και ο τρόπος. Το μαχαίρι. Είναι ο φανατισμός, ο παραλογισμός. Σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να αποτελέσει μια πολιτική πράξη, μια έστω ακραία διαμαρτυρία για την έκπτωση των αξιών της αστικής δημοκρατίας, για τον φαύλο κοινοβουλευτισμό και σε κάθε περίπτωση οτιδήποτε άλλο είναι προτιμητέο από το δημόσιο βίο που οραματίζονται οι ηγέτες και οι συνοδοιπόροι του Φονιά. Σοκάρει η προκλητικότητα τους, η οποία είναι πρώτης τάξεως καύσιμο για ευρύτερη ανάφλεξη, για μεγαλύτερη κοινωνική αναταραχή, για βιαιότερες συγκρούσεις. Είναι μια πελώρια πρόκληση, μια τραγική προβοκάτσια και είναι αδύνατο για ένα φυσιολογικό μυαλό να έχει μια λογική προσέγγιση στο θέμα.

Για την διαπόμπευση και κακοποίηση πολιτικού αρχηγού στην συνοικία που διαπράχτηκε το φονικό, ελάχιστες μάλιστα μέρες μετά την διπλή τηλεοπτική του προκλητική συμπεριφορά, δεν υπάρχει παρά μια εξήγηση. Ζει όπως οι περισσότεροι όμοιοί του, εκτός πραγματικότητας. Δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι ένας ασθμένων, ολίγον ξεβράκωτος, ολίγον κακοποιημένος και αρκετά τρομοκρατημένος κομματάρχης, πέραν της αστειότητας της σκηνής, η οποία έρχεται σε πλήρη αντίθεση με το υπεροπτικά μεγαλοπρεπές ύφος που συνήθως περιφέρει, μπορεί να διορθώσει τα πράγματα. Ίσως να μπορεί να διορθώσει τον ίδιο, αν και αυτό είναι μια ακόμα παρακινδυνευμένη πράξη, μια επιπόλαιη πρακτική, κυρίως διότι από τις "φιλές" και μια ανοικτή μύτη εύκολα γλιστρά στο φονικό και μετατρέπει τον πονηρό πολιτικάντη σε ήρωα.

Αιχμηρός και εύστοχος, ως συνήθως, ο Γιάννης Ιωάννου, από το "Εθνος".

Για τις εκδηλώσεις μίσους στην περιλάλητη Πηγάδα του Μελιγαλά, υπάρχουν γεγονότα,

όπως υπάρχουν και ερμηνείες. Ένα γεγονός π.χ. είναι και η παρουσία του σημερινού πρωθυπουργού στις τελετές που λάμβαναν μέρος εκεί πριν 30 χρόνια και η ερμηνεία του, μάλλον δεν είναι ότι μετά από τριάντα χρόνια κάποιος από αυτούς που παραβρέθηκαν εκεί φέτος, θα είναι πρωθυπουργός.

Όπως και να έχει, αυτή ακροβασία είναι μικρότερης κλίμακας από εκείνη του βουλευτή και πρωθυπουργικού συμβούλου, ο οποίος από τις Πανελλαδικές του «Ρήγα» βρέθηκε να υπερασπίζεται με τόση θέρμη τις θεωρίες των δύο άκρων, έχοντας εγκατασταθεί με τόση άνεση στο βαθύ μπλε.

Δύσκολο πράγμα η ζωή, δυσκολότερο η πολιτική, ακόμα πιο δύσκολο η πολιτική αξιοπρέπεια.